

Drbna

V jednom malém městě žila byla jednou jedna paní Bláhová. Byla už v důchodu, a proto měla spoustu volného času na různé aktivity: zahradničila, rybařila, ale lidé z okolí ji spíše znali jako ženu, která ráda... no prostě toho věděla vždy dost na to, aby mohla někoho pomlouvat.

Jednoho pondělí k ní na návštěvu přijel vnouček Vašík. Paní Bláhová si s ním vždycky ráda hrála, ale posledních pár měsíců si s ním moc nerozuměla. Celé hodiny proseděl Věna u počítače a babička o něm ani nevěděla. „Vašku! Vašku oběd! Tak kluku pocem!“ křičela na něj, ale marně. Rozzlobila se a šla do pokoje za chlapcem. „Tak co to tady provádíš?“ zeptala se ho rozčileně. „Ale babi já už jdu, jen tady něco dopíšu na Hon-Šua.“

„Hon-Šua jo? A co to je?“ ptala se ho babička.

„To je taková nová stránka, kde si lidi píší svoje zážitky, něco jako deník, jenom na internetu a ne na papíře.“

„No to je sice hezké, ale teď už di na ten oběd, ať ti nevystydne.“

Odpoledne paní Bláhová přemýšlela o tom programu, že by to mohl být dobrý zdroj informací. Zavolala proto Věnu, aby ji tam přihlásil. Tak se taky stalo a k večeru už babi hledala nějaké cizí deníky, k žádným se ovšem nedalo dostat, a tak to po nějaké době vzdala.

Další den si na večer zase sedla k internetu a zapisovala si něco do deníku, když v tom se něco zvrtilo. Celé město bylo najednou bez proudu. „Hups! Asi jsem na něco omylem klikla,“ řekla si Bláhová. Po chvíli se však vše zase rozjelo. Ona ale viděla, že najednou je v cizím deníku, byl to deník jejího souseda pana Ivanoviče. Přečetla vše z jeho deníku a hned druhý den jeho soukromé trapasy a záležitosti nebyly úplně tak soukromé. Celé město se mu smálo do očí. A druhý den už se smálo paní Outratové, a další den zase někomu jinému, až se nakonec každý bál nového dne.

Jednou přišel k paní Bláhové domů opravář televizorů Standa Koudelka. Opravil televizi a chtěl zaplatit, tak šel do pokoje za paní Bláhovou a zrovna ji přistihl, když četla něčí deník. Pomalu se vykradl z domu a chvátal k sobě. Protože byl v technice zběhlý, naboural se lehce paní Bláhové do deníku a za pár dnů se jí už smálo celé město a nikdo s ní nemluvil. Byla smutná a nevěděla co dál, pak k ní ale přišel Standa a řekl, že když se lidem omluví a už to nikdy neudělá, tak že jí všichni určitě odpustí. A stalo se. A z toho plyne poučení: Moje soukromí, nešťourat!